

De vreemdelinge en de oude premiejager

Van David Westling is verschenen:

De Nachtwandelaar en andere verhalen

Oldtimer

De vreemdelinge en de oude premiejager

David Westling

Colofon

ISBN: 978 94 6365 316 9

1e druk 2021

© David Westling

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Voor de doorzetter en de dromer

‘Alle kwaden moeten worden overwogen met het goede dat erin zit, en het kwade dat ermee gepaard gaat.’

Daniel Defoe
Robinson Crusoe

Inhoud

De vreemdelinge	11
De wandel van een oude premiejager	135

De vreemdelinge

Het pakken van een koffer zou niet moeilijk hoeven zijn. Je nam uit de kledingkast wat je minimaal nodig dacht te hebben, afhankelijk van de duur van de reis en de verwachte omstandigheden, en vulde dat aan met enkele reserves. Een vest voor wanneer het 's avonds sterk afkoelde en je op het terras wilde blijven zitten; een paar wandelschoenen terwijl je hoopte dat je enkellaarzen of sandalen volstonden; een extra setje lenzen voor het geval er op de eerste ochtend ter plaatse eentje scheurde en je anders tweehalve dag door een bril met jampotglazen de lokale bezienswaardigheden moest bewonderen – als je dan tenminste het hotel nog durfde te verlaten.

Aan de arm van een vriendin misschien wel, dacht Lorraine. Maar dit was een bedrijfsvakantie, een langverwachte en reeds druk besproken reis met negenendertig collega's. Tot Marvin & Moore failliet ging of iedere deelnemer met pensioen was, zouden er op kantoor bij tijd en wijle herinneringen aan worden opgehaald en aangedikte anekdotes over worden verteld. Ze wilde niet het tekortschietende middelpunt van de napret zijn, ook niet van een koffieautomaatgesprek of een tenenkrommende afscheidsrede, al wekte ze over het algemeen de indruk dat dergelijke zaken haar niet interesseerden. Maar dat was slechts een houding. Daarbij wist ze best dat de gemiddelde medewerker een hogergeplaatste collega graag een uitglijder zag maken, om hem of haar eventueel later, mits dat op eigen kracht lukte, weer te zien oprabbelen. Dat dan wel. Dat was vast het menselijke aspect.

Alleen al het vullen van haar koffer, besepte Lorraine terwijl ze uitkeek over haar met kleren bezaaide bed, was voldoende voor deze gedachtecronkel. Een teken aan de wand dat ze zich niet geweldig voelde. Focus en doortastendheid behoorden doorgaans tot haar kwaliteiten. Eerlijkheidshalve vooral in haar professionele leven, en ook daarin zat de klad. Ze moest spoedig iets doen, iets veranderen om de neerwaartse spiraal waarin ze zich

bevond om te buigen. Dat was de enige reden waarom ze had besloten mee op reis te gaan, terwijl afzeggen zoveel makkelijker en aantrekkelijker was. Helemaal nu het dichtbij kwam. Op zulke momenten miste ze Max het meest. Max, haar kwispelstaartende steun en een excuus voor menig ongewenste activiteit.

Ze verruilde de slaapkamer voor de keuken en schonk een glas vruchtensap in. Hangend op de bank, met haar drankje binnen handbereik, belde ze haar beste vriendin Justine op. Ze nodigde haar uit om de volgende dag te komen eten. Zo kon ze, min of meer met een gerust hart, de kofferkwestie uitstellen. Justine had de gave om zorgen kleiner te maken en kon zeer praktisch uit de hoek komen. Soms door vermeende problemen met een van haar lange nagels door te prikken. Ditmaal slaagde Justine erin om Lorraine op te peppen met haar zelfspot over een bulkbestelling van de verkeerde shampoo. En natuurlijk, zei ze, kwam ze morgen dineren. Ze zou een fles wijn meebrengen – een zoete rode wijn uit een uitstekend en schappelijk geprijsd jaar.

Nadat ze hadden opgehangen keerde de sombere sfeer in Lorraines appartement nadrukkelijker terug, alsof tegelijkertijd de zon was ondergegaan. De lucht achter haar ramen was inderdaad donker, maar dat kwam door de toegenomen bewolking. Halverwege september ging de zon niet voor zeven uur onder. Misschien, dacht Lorraine om zich heen kijkend, moest ze eens nieuw meubilair aanschaffen. Een kleiner, modern dressoir, een lichtere eettafel. Ze kon ook haar huidige eettafel verplaatsen en wat vrolijke decoraties kopen van het soort dat haar langer dan een week zou bekoren. Misschien maakte een kleurrijk olieverfschilderij van Leonid Afremov wel het verschil, maar dan wel eentje zonder mensen die onder een paraplu door de regen liepen. Een voornemen voor later, voor na het weekend. Als ze terugkwam, voegde ze er zinloos provocerend aan toe.

Ze stond op en bereidde een eenvoudige salade voor zichzelf.

Toen ze was uitgegeten en had opgeruimd, trok ze zich terug in de badkamer. Ze nam een uitgebreid bad, sloot haar ogen en probeerde nergens aan te denken. Omgeven door een warme gloed en het bedwelmende zoemen van de afzuiging, probeerde ze de onbekommerdheid van het water te absorberen. Dat lukte niet. Ze had een paar dagen vrij genomen om aan de grootste opwinding voorafgaand aan de reis te ontsnappen, maar evengoed zat haar hoofd overvol. Het leek – gevisualiseerd achter haar oogleden – op een gewatteerd doolhof van terugkerende en doodlopende gedachten, waarbij werk en privé waren vermengd als op een doek waarop de verf gruwelijk was uitgelopen. De beslommeringen van beide terreinen gescheiden houden vond ze overigens een utopisch uitgangspunt (de bedrijfsreis bevestigde die opvatting bij uitstek) en leidde welbeschouwd tot dubbel werk. Als ze piekerde, kon ze net zo goed alles in een grote pan gooien. De hutspot van haar leven, die momenteel werd geserveerd zonder worst. De smaak van haar hutspot was altijd tamelijk wisselend geweest, maar de laatste piekperiode lag meerdere jaren achter haar. Toen was Max bijvoorbeeld nog gezond geweest, en hij had duidelijk lang aangesukkeld. Waarschijnlijk te lang.

Het water was koud geworden toen Lorraine uit bad kwam. Ze rilde en droogde zich af terwijl ze nu en dan een zijdelingse blik in de spiegel wierp. Geen make-up, geen mooie kleren. Alleen met de naakte realiteit, die ze liever niet zag. Gehuld in haar kamerjas en in het veraangenamende gezelschap van een fles pinot noir, keek ze televisie totdat ze in slaap viel.

Justine stond vroeg in de avond bij Lorraine voor de deur. Ze was rechtstreeks van haar werk gekomen, door de spits en het druilerige nazomerweer, dat weinig goeds beloofde voor de echte herfst. Lorraine had boodschappen gedaan, het eten voorbereid en haar woning aan kant gemaakt. Daarna had ze zichzelf opgeknapt, een fleurige, gemakkelijk zittende jurk aantrokken en de tafel gedekt.

Hoewel ze erop had gewacht, schrok ze toen de bel ging. Ze haalde een keer diep adem, streek haar jurk glad en glimlachte om het prettige gevoel op te roepen dat ze zou moeten hebben. Toen ze Justine zag, kwam dat gevoel gedeeltelijk tevoorschijn. Ze verwelkomde haar vriendin met montere woorden en nam haar jas en de toegereikte fles wijn aan.

‘Merlot uit Chili,’ zei Justine. ‘Die heeft pas een reis gemaakt!’

‘Om hier tot en met de laatste druppel te worden geleeagd,’ zei Lorraine. Nou en of, dacht ze erachteraan. ‘Bedankt.’

Justine volgde haar naar de woonkamer, keek goedkeurend rond en keek toen weer naar de gastvrouw. ‘Schone schijn,’ merkte ze op. ‘Als ik je niet beter zou kennen, Lori, zou ik er blind in trappen. Wat doen we eerst? Je koffer, een borrel of iets anders? Kom, laat me je om te beginnen een knuffel geven. Ontspan een beetje, schat!’

Lorraine gaf zich over aan de omhelzing van haar vriendin. Justine was een forse vrouw die net als zij veel had meegemaakt, voordat en sinds ze in hun studententijd een kamer hadden gedeeld. Justine was moeder van twee inmiddels uitgevlogen kinderen, een jongen en een meisje, ieder van een andere ex-man. Ze bezat sinds een jaar of zeven een eigen kap-salon (fulltime moederen was evenals studeren niets voor haar gebleken) en volgde trouw haar mantra: neem het leven zoals het komt en maak er zelf iets leuks van. On-Engels onbezorgd, vond Lorraine, die zich, na alle tegenslagen die Justine had gekend, kon blijven verbazen over haar optimisme. Als haar collega’s haar trouwens zo zouden zien, kwetsbaar en innig overgeleverd aan de steun van deze vrouw, zouden ze waarschijnlijk vreemd opkijken. Maar wie van hen kenden Lorraine Washburn werkelijk? Wie wist hoe miserabel ze zich voelde, al een hele tijd?

Langzaam maakte ze zich uit de omhelzing los. Ze herschikte

haar jurk als om de sporen ervan uit te wissen, en zei dat het nog ongeveer een kwartier zou duren voordat de stoofpot die ze had bereid klaar was.

‘Wat zullen we tot die tijd doen?’ vroeg Justine.

‘Laten we eerst de koffer in duiken,’ zei Lorraine, ‘dan hebben we die hindernis uit de weg geruimd.’

Justine lachte. ‘Goed zo. Volgens mij heb je inderdaad behoefte aan iets sterkers dan een borrel. Weet je wat? We zoeken je mooiste bikini uit, je pakt je zonnebril en een tube zonnebrandcrème. Meer heb je niet nodig.’

‘Ik ben vijfenvestig, Jus.’

‘Je ziet er jonger uit.’

‘Vijf jaar geleden zou ik je op je blauwe ogen hebben gelooft. Maar toen was ik ook écht vijf jaar jonger en was mijn huid een klein beetje strakker op de plaatsen die ertoe doen. Zeg maar overal.’

‘Je kunt me nog steeds geloven.’

Lorraine zette een hand in haar zij en keek Justine met iets minder sympathie aan. ‘Doe me alsjeblieft een lol. Dit is een gevoelig onderwerp voor me. Schakel even over naar dezelfde golf-
lengte.’

‘Die is lastig te ontvangen,’ antwoordde Justine onbewogen. ‘Het signaal is wat grillig. Je maakt je de laatste tijd toch niet schuldig aan overmatig tv-kijken?’

‘Hoezo?’

‘Hoezo?’ Justine leek haar hoofd te willen schudden. ‘Je beseft toch nog wel dat de meeste mensen die op dat scherm verschijnen op hun uiterlijk worden gekozen en vervolgens nog helemaal worden bijgewerkt? Voor een gemiddelde vrouw van jouw leeftijd, Lori, in geheel of eh... bijna geheel natuurlijke staat, zie je er goed uit. Neem dat van me aan. Iedere leeftijdsgenoot met een bril op sterkte kan het bevestigen. Dat weet je best. Daarbij beschik je ook nog over smaak en een twijfelachtige humor.’

‘Dank je.’

‘Zonder sarcasme, hoop ik. Als we over uiterlijk gaan klagen, heb ik meer rechten dan jij. Altijd zo geweest. Dus hup, kop op!’

‘Ja, moeder,’ zei Lorraine met een zweem van een glimlach.

‘Zolang je dat deel van onze relatie snapt is er niets aan de hand.’

‘Afgezien dan van alle andere beslommeringen in dit leven.’

Lorraine wreef over haar buik, waardoor zich een ronding aftekende die amper waarneembaar was geweest in de oorspronkelijke plooiing van haar jurk. Ze voelde zich een aansteller toen ze de naklank van haar stem hoorde.

‘Heb je honger?’ vroeg Justine, knikkend naar haar buik.

Lorraine lachte. ‘Al een tijdje.’

‘We gaan zo eten. Voor lijnen is het nu echt te laat. Misschien ben je vijf kilo te zwaar. Nou, dat is schokkend! Je hebt genoeg pluspunten over. Vakantie staat voor de deur. Met wat hulp en zonschijn zul je je jaren jonger voelen. Hé, misschien ontmoet je wel een leuke man.’

‘Met een bierbuik van het goede leven zeker.’

‘Waarom niet? Wie te hoog mikt, treft nooit doel. Ik bedoel een leuk iemand met wie je een beetje ondeugend kunt doen. Wat goed is voor het innerlijk, is goed voor het uiterlijk.’

Een kapster zal het wel weten, kon Lorraine niet nalaten te denken terwijl ze Justine voorging naar de slaapkamer. Maar ze sprak haar ergernis, die werd geprikkeld door het schetsen van de bedrijfsreis als een plezierige vakantie, niet uit. Justine had gelijk. Hoewel het voelde alsof haar lichaam, de vesting waarbinnen haar kracht en trots huisden, vooral de laatste tijd verzakte en aftakelde, was haar bezorgdheid erover irrationeel. Het verval was een even onaangenaam als natuurlijk proces en zonder dat ze er veel voor deed of liet, wist ze inderdaad best dat ze er nog steeds *relatief* goed uitzag. Ze besteedde eenvoudigweg te veel aandacht aan het ouder worden, voornamelijk omdat ze al niet gelukkig was en te weinig afleiding had.

Waren dat geldige excuses? Nauwelijks. Ze was verdorie een volwassen en zelfstandige vrouw. Ze had juist een hekel aan kwetsbaarheid, aan tere zieltjes en nonsens, dus ze moest ervoor waken zich niet te laten meeslepen door aanvallen van zelfmedelijden, ook niet tegenover Justine. Het zelfbeeld van een mens werd godzijdank niet alleen bepaald door fysieke factoren. Het leek wel of ze vanmiddag had gedronken, dacht ze, omdat de stroomonderbreker in haar hoofd, die haar door de jaren heen voor talloze flaters had behoed, haar semi-openbare zelfmedelijden zo laat erkende. Na meerdere drankjes – tegenwoordig vanaf drie of vier – bleef er weinig van haar impulscontrole over. Maar vandaag had ze nog geen alcohol aangeraakt; ze had er alleen naar gesnakt. Hoe dan ook, dit zielige vertoon van zwakte was een goede waarschuwing voor het aanstaande weekend. Ze moest zich beheersen.

Met Justines assistentie bleek het selecteren van haar reis-spullen een overkomelijk probleem. Het ging, hield Justine haar telkens voor, slechts om een reis van drie dagen: twee hele en twee halve. Een combinatie van kleren die praktisch, luchtig en stijlvol waren, leek haar passend. Lorraine beaamde dat. Daarentegen merkte ze opnieuw dat Justine, die jaarlijks een vakantie naar een Spaanse costa boekte, zich weinig kon voorstellen bij een stedentrip met collega's. Laat staan met tientallen collega's. Lorraine was in geen jaren van het eiland af geweest, maar ze was ervan overtuigd dat ze niet hoefde te rekenen op veel strand en ontspanning. Samen, elkaar aanvullend als een zelfbenoemd keuringsteam van de betere smaak, kwamen ze met een onderbreking voor het avondeten in anderhalf uur tot een geschikte garderobe. De koffer kon zelfs zonder buitengewone inspanning worden gesloten.

Een late afvaller was het talenboekje dat Lorraine uit een doos met oude spullen had opgediept. Het zag er zo verfromfaaid uit tussen haar opgevouwen, schone kleren dat ze uiteindelijk be-

sloot dat ze het niet met goed fatsoen tevoorschijn kon halen om in geval van nood een brug over een taalkundige kloof te slaan. Justine verzekerde haar dat de reisleiding bijna alles zou regelen en dat Lorraine hoogstens zelf eten en drinken hoefde te bestellen. En dat kon eventueel worden aangewezen, mits er een menukaart voorhanden was. Lorraine hield haar twijfels, maar besloot te oefenen met zich te conformeren aan de enigszins aannemelijke mening van een ander. In gezelschap op een buitenlandse reis was je conformeren als vaardigheid *très important*. De taalbarrière die haar te wachten stond, leek haar een veel groter obstakel dan bijvoorbeeld het verschil in valuta. Architectuur op de biljetten in plaats van de koningin, die door de wisselkoers meer waard was. Allicht. Lorraine sprak een aardig woordje Frans omdat haar oma uit Bretagne kwam; Portugees was haar echter volslagen vreemd. Justine durfde te wedden dat de meeste van Lorraines collega's helemaal niet over de grens spraken. Dat leek haar zelf ook, wat in één opzicht geruststellend was. Dus sloten ze daarover geen weddenschap af.

Het avondeten, een zelfgemaakte stoofpot van rundvlees en groente, smaakte prima.

‘Voorlopig voor de laatste keer,’ zei Lorraine, opgewekt door de merlot, de gevulde koffer en Justines gezelschap.

Laat in de avond namen ze vrolijk en lichtelijk aangeschoten afscheid van elkaar. Voor even, want morgenmiddag zou Justine haar naar het vliegveld brengen.

De ruitenwissers van Justines Vauxhall konden het uitzicht ondanks hun ijver niet opklaren. De hemel werd versluierd door loodgrijze wolken, waaruit regen omlaag stortte die luid op het dak van de auto kletterde. Het wegdek glinsterde, remlichten verspreidden een dubbele reeks van waterige, rode vlekken. De wereld was grauw en gaf Lorraine een claustrofobisch gevoel.

De trage verkeersstroom nabij het vliegveld verhevigde